



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 921/2021
14.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Драгомира Милојевића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Делића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу ЗК. 721/19 од 15.07.2020. године и Вишег суда у Нишу Кж.1. бр. 416/20 од 18.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.09.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Делића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу ЗК. 721/19 од 15.07.2020. године и Вишег суда у Нишу Кж.1. бр. 416/20 од 18.03.2021. године, у односу на повреду кривичног законика из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу ЗК. 721/19 од 15.07.2020. године, окривљени АА и ББ оглашени су кривим да су извршили по једно кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и за иста су им изречене условне осуде, тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по 6 месеци и истовремено одређено да се утврђене казне затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од 2 године од правноснажности пресуде не изврше ново кривично дело. Истом пресудом одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљених АА и ББ, а да ће о врсти и висини трошкова суд одлучити посебним решењем, док се законски заступник малолетних оштећених ВВ и ГГ-отац ДД ради остваривања имовинскоправног захтева упућује на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж.1. бр. 416/20 од 18.03.2021. године усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Нишу и пресуда Основног суда у Нишу ЗК. 721/19 од 15.07.2020. године преиначена само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Виши суд у Нишу окривљеног АА и окривљеног ББ за кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које су

наведеном пресудом оглашени кривим, осуђује на казне затвора у трајању од по 6 месеци, док је жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Стојановића, одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Делић из разлога прописаних чланом 485. став 1. тачка 1) у вези члана 438. став 1. тачка 8) и 9), члан 485. став 2. и члан 439. став 1. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да се поднесу захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укину и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду или другостепеном или да се укине само другостепена одлука или одлука првостепеног или другостепеног суда преиначи у погледу правне квалификације и окривљеном за кривично дело из члана 138. став 1. Кривичног законика изрекне условна осуда.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, па је одржао седницу већа о којој сходно члану 488. став 2. Законика о кривичном поступку (ЗКП) није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода и предлога из захтева за заштиту законитости, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у делу којим се указује на учињену повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док у преосталом делу нема законом прописан садржај.

Указујући на повреду кривичног закона из члана члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је у конкретном случају погрешно примењен закон, јер се биће дела цени према пасивном субјекту дела, односно према лицу на које се претња односи, а не према броју лица која су за претњу сазнала и којима је претња саопштена. Самим тим што није индивидуализован пасивни субјект нема битног елемента кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика (КЗ). Осим тога, по наводима браниоца претња, као стављање у изглед неког зла, се у конкретном случају односи на оца малолетних оштећених, односно ради се о једном лицу чијој сигурности се прети, а не односи се на малолетне оштећене којима се та претња саопштава, те је извршена погрешна правна квалификација јер се у конкретном случају ради о кривичном делу из члана 138. став 1. КЗ, а не о делу из става 2.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се по оцени Врховног касационог суда не могу прихватити као основани из следећих разлога:

Кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица. Дакле, радња извршења основног облика кривичног дела састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело, а која је у конкретном случају упућена малолетним оштећенима и код којих је изазвала штетну последицу, чиме се угрожава сигурност наведених лица и последица претње нападом на живот и

тело оца малолетних оштећених, манифестује у осећању страха и несигурности код двоје малолетне деце.

Одредбом члана 138. став 2. КЗ прописано је да ко дело из става 1. овог члана учини према више лица или ако је дело изазвало узнемиреност грађана или друге тешке последице казниће се затвором од 3 месеца до 3 године.

Имајући у виду напред наведене одредбе Кривичног законика, по налажењу овог суда из чињеничног описа радње извршења датог у изреци првостепене пресуде и то да су окривљени АА и ББ „... угрозили сигурност малолетног оштећеног ГГ и малолетне оштећене ВВ, претњом да ће напасти на живот и тело њима блиског лица – њиховог оца ДД, на тај начин што су без сагласности држаоца стана отворили улазна врата на кући, а затим и собна врата дневне собе у којој су се налазили малолетни оштећени, ушли у собу и почели да вичу: „Где је ДД?“, а затим су обојица окривљених више пута упутили претње малолетним оштећенима да ће убити њиховог оца ДД, након чега су обојица почели да претурају ствари по дневној соби, када је окривљени АА рекао окривљеном ББ: „Иди узми пиштољ па га убиј“... а које речи претње су код малолетних оштећених ГГ и малолетне оштећене ВВ изазвали осећање угрожености, несигурности и страха за живот и тело њиховог оца, при чему су окривљени били свесни свога дела и хтели су његово извршење и били су свесни да је њихово дело забрањено“, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама стичу сва законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, како у погледу субјективних тако и у погледу објективних елемената.

Стоји чињеница да у конкретном случају претња да ће се напасти на живот или тело није упућена непосредно према животу и телу малолетних оштећених, већ се односи на њима блиско лице, међутим последица претње огледа се у осећању страха код оштећеног малолетног ГГ и оштећене малолетне ВВ (више лица), за живот њиховог оца, те су у радњама окривљеног АА остварена сва битна законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су неосновани супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује да је суд огласивши окривљеног кривим за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног указује да је нижестепеним одлукама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП, међутим у образложењу захтева не опредељује у чему се састоји истакнута повреда и у ком делу суд пресудом није решио предмет оптужбе или је оптужбу прекорачио, те је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев за заштиту законитости нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона по налажењу овога суда подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца

окривљеног Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 484. ЗКП захтев одбацио јер нема прописан садржај.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**